

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja zvečer vsak prvi in tretji četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide „DOMOLJUB“ dan poprej. Cena mu je 80 kr. za celo leto. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v semeniških ulicah št. 2. Naročnina in inserati pa opravištvu „DOMOLJUBA“ Vodnikove ulice št. 2. — Naznanila se vsprejemajo in plačujejo po dogovoru.

Štev. 19.

V Ljubljani, 1. oktobra 1896.

Letnik IX.

Socijalni demokratje in družina.

Premisljevali smo dosedaj, kako pomoč imajo pričakovati od socijalnih demokratov razni stanovi. Videli smo, da niti kmetu, niti obrtniku, niti rokodelcu soc. demokratje nočejo pomagati. A tudi drugim stanovom so napovedali boj, ki naj bi njim samim pridobil nadvlado. Da niso socijalni demokratje prijatelji bogatinov, trgovcev, veleposestnikov, to se razume samo ob sebi, ker silno sovražijo vsacega, ki ima kaj. Še bolj jim pa mrzi duhovnik, ker po njih nauku je vca zasebna stvar in vsakdo veruje kar hoče in potem duhovnika ni treba. Duhovnik, v prvi vrsti katoliški, pa svari svoje verne, naj se varujejo pred volkovi, ki pridejo v ovčjih oblačilih in to soc. demokrate silno grize, ker tako duhovnik mnogo ljudij odvrne od njih pogubnih naukov. Zato bi soc. demokratje, ako se bi jim posrečilo svet dobiti v svojo pest, najprej uničili duhovnike; in sami pojejo v neki pesmi: Takrat bo zavladovalo splošno veselje, ko bode visel zadnji duhovnik na črevih zadnjega kralja.

Ravno tako malo imajo pričakovati zboljšanja svojih razmer uradniki in učitelji. Niti uradnikov, niti učiteljev soc. demokratje ne bodo rabili v prihodnji državi, kajti vsi bodo morali isto delati in vsi le isto znati, se vé, če bo res.

Poleg tega pa soc. demokratje pravijo, da vsi tisti, ki delajo z duhom, kakor duhovniki, uradniki in učitelji, prav za prav le lenobo pasejo, ne pa delajo, ker delo jim je le delo z rokami in družega dela ne poznajo.

Nobenemu vseh teh stanov, kar smo jih do sedaj navedli, soc. demokratje nočejo pomagati, dasi so tudi več ali manj pomoči potrebni; pomagati pa jim nočejo zato, ker jim ne kaže, ali ker bi s tem sebi bili v obraz in svojim naukom postali nezvesti.

Stanovom, ki še kaj imajo, soc. demoratje nočejo pomagati in zato utegne kdo vprašati, ali zamore dru-

žina pričakovati od socijalizma rešitve in obnovitve? Toda tudi družina ima še nekaj, kar more zgubiti in socijalisti ji zato nočejo pomagati, ker hočejo pomagati le tistim, ki nič nimajo.

Družina je v človeštvu to, kar je rastlini korenina, kar je temelj veliki hiši. Na družini sloni vse človeštvo in njega pravi red. A zali Bog, tudi rodovina je začela polagoma propadati vsled brezverskih postav in popačene človeške narave, ki vedno bolj na dan sili. Ako se bo obdržala družina taka, kakor jo je Bog postavil, ohranilo se bode tudi človeštvo in to bo nepopačeno, ako bo družina nepopačena.

Razvidno je torej, kako tesno da ste družina in človeštvo združena. In ker hočejo soc. demokratje ves svet preobrniti in na glavo postaviti, zato so začeli svoje pogubno delo pri družini. Seveda tega prav naravnost nočejo pripoznati, a res je vendar le, ker razdirajo glavni temelj družine, zakon. Družina sloni pred vsem na nerazrušljivosti zakona, na nalogi podučevanja in vzgojevanja otrok. Podučevanje in vzgojevanje otrok pa je le možno tedaj, ako ima družina kaj svojega zasebnega imetja, da se živi. — In vse te podlage družine hoče socijalizem odpraviti.

Socijalni demokratje zahtevajo, da se odpravijo vse postave, po katerih je ženska glede pravic na slabšem kakor mož. In s tem je družina razrušena, kajti mož ni več glava družine, nič več se ne spolnuje zaповed Božja, ki je rekel v raju ženi: »Pod oblastjo moža boš in on bo čez te gospodoval.« Mož bi potem dejal pri kaki stvari »tako 'je,« žena bi pa rekla »ni tako, ampak tako je.« in vednih preprirov bi ne bilo konca ne kraja. S tem bi pa tudi gospodarstvo pešalo in imetje ginilo in imeniten pogoj za vzdrževanje družine zginil: Kajti brez imetja napraviti si družino je nesmisel. — Toda socijalisti gredo še dalje. Kakor uče prvi njih vodniki, je zakon med

možem in ženo le neka zasebna pogodba, pri kateri nimata niti cerkev, niti država kaj opraviti. Mož in žena ostaneta le toliko časa vkup, dokler se jima zljubi. — Kakor hitro se ohladi medsebojna ljubezen in se začno prepiri, se zakon lahko razruši in vsak del, mož in žena skleneta lahko nov zakon. Res, socialisti bolj hitro pač ne bi mogli razdreti družine, kakor s tem, da proglase zakon za razrušljiv, nasproti katoliškemu nauku, po katerem je zakon nerazrušljiv.

Le malo pomislimo, kam bi ta »prosta ljubezen,« kakor jo socialisti imenujejo, peljala. Svet bi postal velik zverinjak in ljudje bi bili hujski ko levi in tigri. — Pa še več: popolnoma uničiti hočejo socialni demokratje družina, s tem, da ji odvzamejo izrejo in odgojo otrok. Prvi in najpoglavitnejši namen zakona in potem tudi družine je vendar vzgoja otrok in zato je neobhodno potrebno, da mož in žena vedno živita in delata vkup. Saj vidimo, kakošni so otroci v družinah, koder hodita mož in žena vsak svoja pota in po cele dneve nista doma. Otroci takih starišev rastejo ko divjaki v gozdu, z njim pa raste tudi surovost in pregreha. Temu nasproti pa hočejo soc. demokratje koj po rojstvu materi vzeti dete in je potem odgajati v velikih skupnih odgojilnicah. S tem bi se človek popolnoma odtujil človeku, ker ravno pri materi ima vsak otrok prvo šolo in prvo vzgojo, ki je odločilna za celo življenje. —

Še jedenkrat povzamemo, kar smo tu navedli o nevarnostih, katere prete družini od socialnih demokratov. Da zamore družina obstati, treba je nerazrušljivosti zakona, vzgoje otrok in zasebnega imetja. Zoper to pa soc. demokrati pridigujejo: prosto ljubezen, skupno od starišev ločeno vzgojo otrok in enakopravnost žene in moža v družini. Ako bi se to vresničilo, potem propade družina, dalje razni stanovi, država in vse človeštvo. Mesto da bi pomagali družini zopet na noge in ji dali, kar ji po božjih in natornih postavah gre, jo hočejo prevrniti. Soc. demokrati družini nočejo pomagati. Pomagati pa hočejo, kakor pravijo, tistim, ki nič nimajo. A tem ne morejo pomagati. In o tem bomo govorili prihodnjč.

Kaj je novega po svetu?

Državni zbor se snide dne 1. oktobra. V prvih sejah se bo najprej razpravljaj domovinski zakon in pa zakon o varstvu volilne svobode. Oba dva zokona sta važna, posebno pa potrebuje prvi temeljitega zboljšanja, ker je bil dosedaj jako pomanjkljiv. — Presvetli cesar je potrdil novi volilni zakon. Vsak nov volilec v peti volilni skupini, ki se ni vpisan v občinskem volilnem imeniku, se mora najpozneje v 8 dneh od dneva, ko je bil razpis volitve objavljen, zglasiti v občinskem uradu svojega bivališča ter dokazati svojo volilno pravico. — Delodajalci, ki imajo pri svojih podjetjih delavce, ki so zavarovani zoper nesreče, kakor tudi gospodarji morajo

v 8 dneh vse najmanj 6 mesecev pri njih službujoče možke, ki so avstrijski državljani in 24 let stari, naznaniti dotičnim zupanstvom. S tem zakonom dobi nad 3¹/₂ milijona državljanov volilno pravico in ti volijo 72 poslancev. V kratkem bodo te volitve in upamo, da bodo izvolili zastopnike, ki bodo v resnici zastopali koristi ljudstva ter tako pripravili pot boljšim časom za nižje stanove.

Na Ogerskem se prav nič niso odjenjali frasoni in židje od sovraštva do katoliških duhovnikov. — Zdaj kujejo novo postavo, po kateri bo duhovnikom popolnoma prepovedano delati pri volitvah za katoliške kandidate. Seveda, kar je vsakemu cunjarju in pritepencu na Ogerskem dovoljeno, to ne sme biti dovoljeno duhovnikom. To je svoboda! Pa kader je zakelj prepolen, se odveže, in tako bo tudi na Ogerskem. — Katoliška zavest, jedenkrat probujena, se ne dá več zadušiti.

Zadnji teden so bile volitve za *deželne sčore* po raznih dezeiah. Iteci moramo, da liberalci z njimi niso nič kaj posebno zadovoljni, zlasti se jim je v Šleziji, Zg. Avstrijski in na Štajerskem v kmečkih skupinah precej slabo godilo. Prav tako!

Dne 20. m. m. je bila v *Trstu* velika slavnost. Kronali so namreč v starodavni stolnici sv. Justa kip žalostne Matere Božje. To bi sicer samo na sebi ne bilo tolikega pomena, da bi omenjali to med svetovnimi novicami, če bi Italijani, ki skilijo kaj radi iz Trsta preko meje, ne bili hoteli preprečiti te slavnosti. V občinskem svetu je nek poznan framason na vso moč moč udrihal po katoličanih in govoril proti slavnosti in burno so mu pritrjevali poslušalci. Govornik dolzil je tržaške katoličane, da hočejo na ta način zaničevati obletnico, odkar so Lahi papežu vzeli Rim. Glej ga kukca framasonskega, kaj nam Avstrijcem mari, kaj počno Lahi v svoji državi! In da bi potem zaradi takega brezbožnega dejanja, kakor je obhajanje obletnice, odkar so vzeli ta dan Rim, katoličani ne smeli napraviti svoje slovesnosti? Tako zahtevanje je vendar tako predrzno, da si nič bolj predrznega misliti ne moremo. Kaže pa le, da bi Lahi v Trstu najraje videli, da bi prej ko prej bili pod vlado čez vrat zadolženega laškega kralja, ki bo svojim podložnikom jedenkrat menda nalozil davek od zraka, katerega povžijejo, ker ima že vse drugo obdačeno. In avstrijska vlada trpi vse to rogoviljenje! Naj bi se le kdo Slovencev ali sploh avstrijskih Slovanov upal napiti ruskemu carju, koj bi ga zaprli in naj bi bila še tako nedolžna stvar, a Lahi — ti smejo vse. Lepa reč!

Ruski car še vedno potuje po svetu. Iz Danskega je šel na Angleško. Pa tukaj so se zarotili anarhisti zoper njegovo življenje in z bombami so ga hoteli spraviti s pota, kakor njegovega starega očeta. Toda v pravem času so zasledili to zaroto, zaprli hudobneže in jih bodo sedaj za par let pomirili. Pa ne samo carja in carinjo, ampak tudi angleško kraljico so menili spraviti na oni svet. Tudi mnogo druge gospóde bi morale umreti in več cerkvá in velikih poslopij so hoteli razdreti. Vse to

stori pomanjkanje vere. Najprej je liberalec — se ne zmeni za vero; potem postane socijalni demokrat — jo smeši in sovraži, ter streže po imetju drugih, slednjič postane anarhist — sovraži vse, kar je sploh, in streže ljudem po življenju. To je navadna pot. — Ruski car se podá potem v Pariz. Pariški policaji pa so prav urno preiskavali vse kote in mnogo samoljivih ljudij zapri, da bi bil car varen pred anarhisti. Seveda vseh niso polovili in carju ne bode nič posebno ugajalo nadaljno potovanje. Saj pa tudi ni nič prijetnega, če mora človek vedno gledati, od kod bo priletela kaka bomba ali kaj takega, kar zamore človeka spraviti tja, kjer muh ni.

Na *Kreti* so sicer končani boji in pretepi, ali zadovoljni še niso prebivalci, posebno Turki ne. Kristijani bodo dobili svojega poglavarja in to jim je všeč. Ni pa všeč Turkom, ker ti nočejo priti nazaj, ker se ne marajo podvreči krščanskemu poglavarju in pustiti kristijane pri miru. Pa novi poglavar, ki je menda odločen mož, jih bo že ukrotil, če ne z lepa, pa z grda. Revščina pa je velika na Kreti, ker je zadeja vstaja vse opustošila in ljudje nimajo od česa živeti.

Poglejmo še nekoliko, kaj *Armenci* počno. Slabo se jim godi in Turki nočejo nič vedeti, da so Armenci tudi ljudje in da jih ne smejo klati kakor neumno živino. Tega pa Armenci ne pusté, in zato so izdali na poslance tujih držav oklice, v katerem jih prosijo nujne pomoči, ako nočejo, da se zopet preliva kri v potokih. Tuje države so poslale z nova mnogo ladij pred Carigrad v varstvo svojih podložnikov. A družega ne storé. Najbolj se pri tej stvari še pokaže Anglija, ki boče hitro in naglo konec storiti tem homatijam. Hoče namreč sedanjega sultana, sovražnika Armencev, pahniti s prestola, in — mir bo. Da, če bo res. To je gotovo, da evropske vlade čaka pred Bogom velika odgovornost, ker meni nič tebi nič tako mirno gledajo, kako Turki pri belem dnevu moré kristijane kar na tisoče, dasi bi bilo le skupne, slozne besede treba, pa bi bil mir.

Kaj je novega po Slovenskem?

Kranjsko. Župnija Jesenice je podeljena č. gosp. Valentinu Alijančiču, župniku na Dobravi pri Kropi. — Prezentovan je za župnijo Železnike č. gos. A. Korbič, župnik v Vavti Vasi. — Presvetli cesar je podelil duhovniku nemškega viteškega reda in proštu v Metliki, veleč. gosp. Franu Dovganu viteški križ Fran Josipovega reda. — Hudo obolel je sloveči naravoslovec g. Simon Robič, župnijski upravitelj na Šenturski gori. Prevideli so ga s sv. zakramenti za umirajoče. — Pošta v Komeni je dobil posestnik in trgovec gosp. Andrej Mejač. — V Št. Vidu na Dolenjskem pričela je poslovati Raiffeisenova posojilnica. Prvi dan se je razposodilo do 2000 gld. Iz tega lahko spoznamo, kako potreba je bilo tega zavoda. — 15. m. m. je bila v Št. Janžu volitev župana in njegovih svetovalcev. Za župana je bil izvoljen jednoglasno Janez Majcen, posestnik v Dvoru v

Št. Janžu. Za svetovalce so mu pa bili izvoljeni: Janez Trinkaus iz Kala, Jožef Repovž iz Koluderja in Jožef Starina z Leskovca. — 14. sept. je po hribih: Leskovcu, Gradcu, Kalu zopet toča bila. — Pri vojaških vajah na stajersko ogerski meji je obnemoglo od domačega polka št. 17 30 mož in 3 so takoj umrli. — V noči od 23. do 24. m. m. so neznani tatovi odnesli trgovcu gosp. I. Travnu na Glincah pri Ljubljani do 500 gld. denarja v gotovini, dve žepni uri, tri zlate prstane itd. Na sumu sta dva Italijana. — V noči od 13. na 14. m. m. ukradli so neznani tatje, najbrže cigani, posestniku Francu Cevcu iz Potoka, fare Spodnji Tuhinj, par konj iz hleva v vrednosti 450 gld. Dasi je domači hlapec na hlevu spal, vendar ni slišal, kdaj da se je to zgodilo. Drugi dan naznanilo se je takoj žandarmeriji, telegrafiralo na vse strani in posestnik sam je šel v Ljubljano, nadjaje se, da bo tam že svoje konje zasačil, ker je bil ravno sejm. Toda žali Bog ni jih našel tu. — Pozor torej kmetje, zaklepajte hleve! — Dne 19. m. m. sta brata Franc in Janez Jezeršek iz Kranja tako pretepla Fr. Zupana s Huj, da je 21. m. m. umrl. — V vodo je skočil dne 20. m. m. ob 4. uri popoldne 37 letni dninar Ozbald Pengov iz Duplice blizu domače vasi ter našel smrt v valovih. Dva fanta sta potegnila mrtvega iz vode. Pengov je zapustil vdovo in sedem nepreskrbljenih otrok. — Nezgoda pripetila se je 6. m. m. v Praprečah, fare Št. Jernejske. Otroci našli so nabasano puško za plotom, kamor jo je neki kmet postavil, da bi potem streljal krte. Desetletni šolarček Franc Radovan, igraje se s puško, obstrelil se je na glavi, tako da se mu je črepinja na lavi strani popolnoma zdrobila in so mu takoj izpali možgani. Pripeljali so ga čez dva dni v bolnišnico usmiljenih bratov v Kandiji, kjer je čez par ur umrl. — 14. m. m. se je zvrnil z ljubjem obložu voz na M. Natrnika iz Setnika pri Polhovem Gradcu, katerega je voz tako nesrečno prijel, da je takoj na mestu zdihnil svojo dušo. — 16. m. m. pa je šel 77 let stari Jan. Marolt iz Korena hruske trest. Ob 9. uri ga dobe za nogo visečega med dvema vejama in sicer mrtvega. Starčku je gotovo spodlételo se je vjel med veje, a rešiti se ni mogel. Res je treba moliti: nagle in neprevidene smrti — reši nas o Gospod! — Dne 14. m. m. je bil v Št. Vidu na Dolenjskem semenj. Ljudje so se že vračali domov. Najedenkrat nastane nevihta, bliski so svigali. Na cesti iz Št. Vida proti sv. Roku je strela zadela dva moža in ju ubila do smrti, tretjega le omamila. Ob jednom je ubila jednega vola. Ponesrečenca sta iz Krušne Vasi, fare dobrniške. — V Utiku je 12. m. m. opoludne nastal ogenj. Pogorel je pod posestniku Ant. Zormanu. Zgorelo je ob jednom veliko krme in nekaj žita. Zažgali so otroci igrajoči z žveplenkami. Ponesrečeni je zavarovan le za malo svoto. Priporoča se usmiljenim ljudem za podporo. — Strela je udarila dne 14. m. m. popoldne v gospodarsko poslopje posestnika Ant. Sluge na Viču. Pogoreli so mu razven hiše vsi deli poslopja. — Dne 12. m. m. se je v Kozarjih v dobrovški župniji utopil 68 letni Simon Levec, po domače Gajster. Mož je že dlje časa bolehal in v soboto zvečer

se je nanagloma domačim ukradel ter zašel preko vrta v mimo tekočo Gradašico. Pred odhodom je tožil, da mu ni več živeti. Iskali so ga pozno v noč, a našli se-le v nedeljo zjutraj. — Intener F. Spolek boče blizu Kamnika naredil tovarno za železne, kovinske in ključavničarske izdelke. Z novo tovarno boče združena tudi električna osrednja stacija za razsvetljavo kamniškega mesta.

Koroško. V celovško škofijo je vstopil č. g. Janez Nagel iz zagrebske škofije. Nameščen je kot kaplan v Šmihelu nad Pliberkom. — Č. g. Fr. Sattler, kaplan v Šmihelu je premeščen v Št. Jakob v Rožu. — H katoliški cerkvi je v Celovcu prestopil židovski dijak Rob. Gross iz Lipnika-Bele. — Iz celovške škofije je izstopil župnik pri sv. Petru v Labudski dolini g. Askanij baron Zucco pl. Cuccagna. Pojde menda za misijonarja na Norveško. — Premeščen je g. kapelan Flor. Kramar iz Otmanj v Hodišče. P. Jan. Šnedic gre zaradi bolehnosti v začasni pokoj. Na župnijo Šmarten v Ravni je prezentovan tamošnji gosp. provizor Jan. Schmutzer. — V Celovcu so porotniki obsodili dva zakonska, ki sta zatgala svojo kočo, na 15 mesečno ječo. Predno sta zatgala, spravila sta vse kaj vredne s pota in vse prav visoko zavarovala. Pa to se jima ni posrečilo, da bi bila zavarovalnica ogoljufala za par stotakov, kar je bil nju pravi namen. — V Prevaljih polagoma opuščajo tovarne in livarne za železo. Mnogo delavcev je že odpuščenih. — Shod koroških čebelarjev v Celovcu dne 23. m. m. je bil prav dobro obiskan. — Blizu Spod. Dravberga se je na Dravi razbila jedna »šajka«. Jeden delavec je utonil.

Goriško. V Biljah so prevzvišeni posvetili 17. m. m. cerkev. — Na sv. Gori in v Mirnem na Gradu so bile 20. m. m. nove maše. — V Kanalu je klestila nevsmijeno toča dne 17. popoldne. — V Gorici je tresčilo 10. m. m. v jedno hišo pod Turnom in razdjalo dimnik. — Prememba in imenovanja duhovnikov: č. g. Supancig je dobil vikarijat Zdravšina; č. g. I. Meizlik gre za II. kapelana v Gradež; I. Volani za kapelana v Oglej; I. Parmeggiani v Št. Peter pri Soči; K. Maget za kapelana v Biljano. — Letina na Goriskem je letos valed dolgotrajnega deževja slaba. — Vsprejem novega tržaškega škofa je bil prav slovesen in prisrčen. Še lepše in veličastnejše pa je bilo vmeščanje dne 8. septembra v stolnico sv. Justa. Novi višji pastir so izdali za celo škofijo prelep pastirski list, katerega prinašamo na drugem mestu. — V Cerknem so imeli ljudski shod, ki je bil prav dobro obiskan. — V Solkanu je bil zopet izvoljen za župana g. Anton Mozetič. — Soča je pri Bovcu odnesla nekega mladeniča, ki je šel čez slabo brv. — V Gorici so pobalini v radnjem času pretepli več Slovencev.

Cerkev in šola.

Zlata maša v Zapogah. Dne 30. avgusta na angeljsko nedeljo obhajal je naš spoštovani gospod župnik svojo zlato mašo. Ta dan je bil za zapotke žup-

ljane dan radosti in zabvale. Mnogoštevilni slavoloki s primernimi napisii, krasni mlaji so pričali, kako ljubijo, čislajo in spoštujejo Zapotani svojega dušnega pastirja. Mnogo sosednih gospodov duhovnikov zbralo se je k tej preznameniti slovesnosti. Običajni cerkveni govor govoril je naš rojak č. g. J. Bohinc, kanonik in mestni župnik v Mariboru. V krasnem, nedelji primernem govoru pokazal nam je, kako je bil gospod zlatomašnik za svoje župljane pravi angelj varuh v besedi in dejanju. Na drugi strani pokazal nam je, kako je vodil angelj varuh č. g. zlatomašnika samega, dokler ga ni naposled dovedel do njegovega cilja. Č. g. zlatomašnik bil je rojen leta 1821 v Trzinu. V mašnika bil je posvečen leta 1846. Kapelanoval je na Studencu, v Adlešičah, v Višnji Gori in v Prečini. Naposled je dobil župnijo Zapoge, kjer že vkljub svoji visoki starosti 34 let neumorno deluje v povečanje slave božje in v blagor vernega ljudstva. Prečastitemu gospodu zlatomašniku pa kličemo: Še mnogo let do biserne maše!

Romanje v Lourdes. Prijatelj nam piše: V sredo po Malem Šmarnu smo avstrijski romarji zapustili Lurd. Čeravno nismo imeli očitne sreče, da bi bil kdo nas telesno ozdravljen, vendar so se naša srca utgala pri očitnih milostih, katere je Vsegamogočni po priprošnji Marije drugim dodelil. Po 26 urni vožnji smo dospeli v četrtek popoldne v Paray Monial. Obiskali smo tam svetišče presvetega Srca Jezusovega. Na altarju, pri katerem je božji Odrešenik odkril Svoje Srce blaženi Marjeti M. Alacoque, daroval je v petek slovesno sv. mašo vis. čast. g. Hribovšek, semeniški vodja v Mariboru. Skozi biser Evrope, prekrasno Švico, pripeljali smo se včeraj, v soboto, dne 12. septembra v Einsiedeln, slovečo božjo pot. Posebne službe božje avstrijski romarji danes nimamo, ker je slavni odbor pozabil, da je navada take reči o pravem času naznaniti. V torek, 15. septembra, po noči je došel romarski vlak na Dunaj. Slovenci smo se ločili že v Inomestu.

Listek.

Zgrešeni poklic.

Na gimnaziju se je ravnokar dovršil zrelostni izpit. Oni, ki so bili tako srečni, da so imeli dovoljen uspeh, razhajali so se veseli na svoj dom. V vsakej glavi kovali so se vsakovrstni načrti za bližnjo prihodnost, srce pa je veselja poskakovalo pri misli, da mu je odprta pot v prosto, veselo življenje.

A kako bi tudi ne bilo razburjeno veselja, ko je prosto vseh oklepov, ki včasih tako neprijetno režejo v dušo, in se mu sladko, prosto življenje obeta?

Ni ga bilo dijaka, kateremu bi srce mirno in ravnodušno bilo, ko je držal v roci spričevalo, za katerega se je toliko let trudil in mučil, — slednjič je pa dosegel.

Izjema ni bil niti Vekoslav Hostnik. Bil je izvršil izpit z odliko. Tudi njemu so rojile po glavi vsakovrstne

misli, ko se je poslovil od starega šolskega poslopja, kjer se je toliko let učil, toliko veselega in žalostnega doživel. Bil je blag mladenič, — ta Vekoslav. Sice mu je bilo še nepokvarjeno v prsih in duša se mu je zrcalila na odkritosrčnem obrazu. Obraz mu je bil prikupljiv. Pod nosom imel je črno liso baš vsklikih brčic in brada mu je bila tudi uže po malem poraščena. Oči so imele nekaj dobrohoten in ljudomil izraz, kar je vsakega na mah osvojilo mladeniču.

Poslovil se je tedaj Vekoslav Hostnik od stare sole. »Kam pa zdaj?« povpraševal se je.

Bil je uže veliko mislil o svojem bodočem stanu. Vekoslav ni bil lahkomišljen, drugače bi tudi ne napravil izpita z odliko. Zato je prevdarjal na vse načine, prometaval stan za stanom v glavi, preiskal vse solnčne in senčne plati, primerjal in prevdarjal, kaj bi se njemu najbolj prileglo, njegovim slabostim in prednostim.

Čim bolj je mislil in primerjal, tem bolj mu je silila misel na duhovski stan. Lahko bi se podal na Dunaj studirat kako posvetno znanost, ker stariši niso bili revni in bi ga lahko podpirali, poleg tega so ga pa stariši tudi ljubili kot svojega jedinca.

Vendar pri vsem tem mislil je še najbolj na semenišče. Slednjič pa sklene v resnici iti v duhovsko hišo in postati Božji svečenik.

»Še čuti moram, kaj poretó stariši. Mati, vem, da bi me najraje videla duhovna, saj zato je tudi preprosila očeta, da me je poslal v mesto. Materi se imam torej največ zahvaliti za to, kar sem. Spodobí se, da se oziram na njeno željo. A kaj poreče oče? bo tudi on zadovoljen, da grem v semenišče? On, kakor vem, ni kaj posebno naklonjen temu stanu«, tako je premišljeval Hostnik, ko je stopal proti kolodvoru, da se popelje domov.

Sedel je na voz ter bil kmalu v svoji rojstni vasi.

Veselo je stopal, ko je prišel na koncu vsakega leta domov, da prebije pri domačih počitnice. Kako se je veselil vedno, ter štel dneve in sešteval ure, kdaj bo prost šole!

A zdaj? Zdaj ga navdajajo vse drugačne misli, ko stopa po znani stezi proti hiši svojega očeta. Menil je preje, kako bo šele takrat vesel prišel domov, ko bode vso šolo izvršil in bo prost... A zdaj?

Zdaj je tudi vesel, vendar na srce so se ulegle uže skrbi, ki so tako sovražne pravemu veselju. Kaj poreče oče? Mu li dovoli, da gre v semenišče?

Dospel je do rojstnega doma, prijazne hišice, popolnoma zidane, v sredi gospodarskih poslopij. Bilo je to precejšnje posestvo priletnega Hostnika.

Zdajci se mu pri pogledu na svojo rojstno hišico, kjer je preživel neskrbna otročja leta, razjasni obraz. Iz srca zgine mu za hip skrb.

Stopi v hišo, a ni bilo nikogar. Gré torej za hišo, kjer so stali lepi orehi in v njihovi senci kamenita miza. Za mizo pa so sedeli vsi domači: oče, mati in družina. Juzinali so. Veselje zavlada v krogu, ko zapazijo prisleca. Vse se osiplje krog njega, vsak bi mu najraje prvi roko podal. Mati, stara ženica, častiljivega, velega, obraza

in prijaznih in dobrohotnih očíj, kakor njen sin, stiskala je sinu roko, sin pa jo je najprvo poljubil. Samega veselja so se zasvetile dobri materi, videči sina, katerega je izredila, da stoji zdaj blizu svojega cilja, solze v očeh.

Zadej pa je stal oče, priletni, koščeni Hostnik, čegar gladko obriti obraz je pričal o trdosti in neomahljivosti, kar je slovenskemu kmetu lastno.

Bil je Hostnik prava, stara, kmečka korenina.

Gledal je sina z ravnodušnim obrazom, a ne smemo pa reči, da ni bil vesel krepkega mladeniča, svojega sina. Vendar svojega veselja ni nikdar pokazal Hostnik. Objemši mater, stopi Vekoslav k očetu in mu podá roko:

»Tu sem, oče, skušnjo sem dobro napravil in prišel sem, da preživim zadnje počitnice tu pri vas. Potem pa grem, kamor...«

»Uže dobro. Da si le napravil dobro! Ti že verjamem. Zdaj pa sedi, bodeš pil, saj si menda žejen, ne?« in stopil je k mizi ter natočil kozarec.

Vekoslav je živel zdaj pri stariših veselo, vendar ne brez skrbi. Med stariši in njem še ni prišlo do pogovora o bodočem stanu. Sam ni hotel, ne hotel — marveč bal se je, — oče ni nikdar začel, materi pa tudi ni palo v glavo, da bi uže mislila na odhod sina, katerega je celo leto pogrešala in ga zdaj imela pri sebi.

Bližal se je konec počitnic. Treba je bilo misliti na odhod. Zdaj se zbudi z novo in večjo močjo strah v srcu Vekoslava, strah pred očetom. Videl je, da bo treba pogovoriti se, a ni mogel in ni mogel začeti.

To skrb mu je odvzel oče sam.

Bilo je neko nedeljo po kosilu. Mati je imela v hiši opravka dovolj, Hostnik pa se je po navadi vsedel ali vlegel za hišo v travo in ondi zadremal. Vekoslav pa je šel navadno v gornjo sobico in ondi čital.

Danes pa je mignil Hostnik sinu, ki je hotel ravno iti v sobico, in mu dejal:

»Pojdi z menoj, da se zmeniva!«

Brez ugovora mu je sledil Vekoslav. Nekaj je mislil, o čem bi oče rad zmenil se, in šel je ne brez strahu.

Prišedši za hišo, vsede se Hostnik za mizo in veli tudi sinu uvesti se.

»Poslušaj me! Ti si zdaj šolo naredil in s pravico te zdaj vprašam, kaj meniš zdaj storiti. Govori!«

Boječe molči sin nekaj časa. Beseda mu neče iz grla.

»No, zakaj molčiš? vsaj imaš že nekaj brk pod nosom in brade tudi že nekaj, menim, da se dá možko s teboj govoriti!«

»Oče, ne zamerite! Mislil sem, mislil in slednjič sem sprevidel, da je najbolj pripraven zame... duhovski stan.« Zadnje besede šle so mu težko iz ust in kri mu je šinila v obraz.

»Kaj, moj sin pa duhoven! Haha!... Meniš, da sem te zato izredil, da boš po spovednicah? Ti še ni dovolj, da si jih toliko let v šoli? Haha!...« tu je nekako zlobno zasmejal se, da je šinilo Vekoslavu, kakor blisk po kosteh.

»Iz te moke ne bo kruha! Si razumel?« dodal je z odvažnim, strogim glasom.

Vekoslavu sinila je kri iz lic in postal je smrtno-bleed. Tako hudo si ni mislil.

»A, oče, kaj čem pa storiti? Kam pa vi hočete, da grem?« dejal je boječe.

»Naredi, kar hočeš, — le v semenišče ne! Mojega doma se ogibaj za večne čase, ako oblečeš tisto črno haljo! —«

Umolknila sta oba.

Slednjič prične Hostnik z manj strogim glasom:

»Jaz ti dam denar, pojdi na Dunaj in ondi se kaj izuč, kar ti prija! Pogledaj, koliko mladeničev bi rado slo na Dunaj, a jim stariši ne puste in če puste, pa nimajo s čem iti. — Jaz pa ti dovolim, da celo prosim in dam ti denarja, da ne boš stradal.«

Milejše so bile te besede. Vender glasile so se ob jednom trdo in z naglasom, da se ni bilo mogoče ustavljati.

»Naj bo, oče, storim, kakor pravite, da spolnim Vašo željo!« dejal je naposled udano Vekoslav.

* * *

Bilo je leto na okoli. Zopet so bile počitnice tu.

Nekega dne proti večeru stopal je po ozki stezi proti posestvu Hostnikovemu mlad mož. — Solnce je ravno zašlo za bujne gorice in holmi v ozadju so žareli v krvavem sijaju. Tihota vladala je v naravi. Bil je prekrasen poleten večer.

Mladi mož, ki je stopal po stezi, zavil v suknjo navzlic letnega časa, oziral se je žalostno v ono stran, kjer so žareli hribje. Oko mu je zrlo žalostno v svet, na bledorumenem obrazu bila mu je razlita nekaka otožnost in stopal je mož počasno.

Dospel je do Hostnikovegá domovja.

Šel je v hišo, a ker ni bilo nikogar notri, šel je za hišo. Zopet, kakor pred letom, sedeli so domačini ob kamnitej mizi.

Zopet so se vsi vzradostili zagledavši prišleca.

Mati pa, pogledavši sina v obraz, zadržteče in prestrašena vsklikne:

»Kaj ti je, moj sin? Si bolan?« in strastno se ga oklene.

Hostniku pa, ki je zadaj stal, bila je čitati prestrašenost na obrazu. Prestrašil se je pri pogledu na zolti, suhi obraz sina.

Vekoslav sedel je na klop in mati hitela je, da prinese vina in večerje. Sin pa jo ustavi:

»Mati, ne bom pil vina in tudi jedel ne bom!«

»Zakaj ne boš pil in jedel? Mar nisi lačen?« oglasi se oče.

»Ne . . . smem . . .«, odvrnil je počasi Vekoslav.

»Kako to? Ali si bolan?«

»Zdravnik mi je prepovedal.«

»Jezus, Marija! Kaj si v resnici bolan?« vsklikne še bolj prestrašena mati.

»Da, ne vstrašite se . . . res, bolan sem. Na Dunaju sem se prehladil . . . A bo kmalu boljše. Nič se ne

bojte. Zdaj pa bi šel najrajše spat, ker sem truden.« In podal se je k počitku!

Da, zbolel je Vekoslav. Na Dunaju ni bil zadovoljen, vedno je zamišljen hodil okrog in vedno bolj je blede. Vedno je upal, da ozdravi in prišel je srčno rad domov, na milejši domači zrak.

Vender ni okreval. Bilo je od dne do dne hujše. Mati mu je na vse mogoče načine stregla, mu kuhala po navodilu mestnega zdravnika, katerega je pripeljal Hostnik, vsakovrstna zelišča, — a bilo je vse zaman.

Stari Hostnik nosil je žalosten obraz in bil je vedno zamišljen. Najrajši je sedel poleg sina, ko se je ta grel pred hišo na solncu, kajti v senci je bilo bolniku ze prehladno.

Bolezen je rasla. Slednjič ni imel bolnik več moči, da bi sam šel pred hišo in stari Hostnik prijel ga je vsak dan v naročje in ga nesel pred hišo na solnce.

Vekoslav, sedeč sam pred hišo, premišljeval je svoje stanje in življenje in vsakokrat kanile so mu debele solze po velem, upalem licu.

»O Bog! . . .« stokal je in se ozrl na sv. razpelo, viseče nasproti na jablani. V pričo očeta pa se je delal veselega in mater je s sladkimi besedami tolažil.

Revica preplakala je cele noči na svojem ležišču in molila, molila.

A bilo je vse zaman.

Vekoslavu bile so ure stete.

Nekoč, ko ni bilo nikogar razun matere doma in je bila ta v hiši, pripravljajoč zdravilo, zaspal je ubogi Vekoslav na veke pred hišo na solnci. Zadnji pogled obrnil je na sv. razpelo. . . .

Srečni Vekoslav!

* * *

Iz vse okolice prihajali so kropit truplo »ranjkega Hostnikovega študenta.«

V sobici v podstresji, kjer je vse počitnice prebil, bil je napravljen oder. Ob obeh straneh gorele so debele sveče. Pod oknom, ki je bilo pregrnjeno z višnjevim prtom, spaval je sladko Vekoslav. Obraz se mu je držal na smeh, kakor od veselja, da je dokončal ta mučni tek, — zdaj pa mirno počiva.

Ni treba opisovati žalosti jadae matere. Bila je stara, delala je trdo, vzivala malo veselja: vse njeno veselje je bil Vekoslav. Kader je prav hudo trpela, pa si je pomislila: čakaj, ko bo Vekoslav gospod, se ti ne bo treba truditi, vzivala boš na stara leta in veselo, tih.

A mahom bile so te njene misli postale — sanje.

Zdaj je osamljena, brez tolažbe, brez veselja, brez opore na stara leta!

Stari Hostnik ni kazal svoje žalosti, a iz bledega obraza in plašnih očij sevala je globoka žalost. A da bi bila samo žalost! V njegovem srcu klujuval je neumoren črv, vest in kes.

»Da bi ga ne silil na Dunaj in mu spolnil željo, bil bi morda še živ,« mrmral je med zobmi, ko je bil sam in polastila se ga je v takih trenutkih globoka žalost, da, skoro obup.

»O Vekoslav! ... Li preklinjaš svojega očeta? ...
A Vekoslav ne kolne, on je v nebesih ... a vender.«
Taval je okrog, doma ga ni bilo čez dan, razun
pri kosilu in večerji.

Prišel je čas pogreba.

Iz Dunaja prišlo je nekaj pevcev sošolcev, da za-
pojó ranjkemu tovarišu zadnjo pesem in mu položé na
grob venec.

Sklonjena je korakala mati zraven nemo vročega
Hostnika.

Zalostno se je razlegala nagrobna pesem in donela
skrivnostno odmevajoč v globoko jamo. — — — — —

Prevelika žalost spravila je ubogo osamelo mater
na postelj.

Ni še trava na grobu Vekoslava ozelenela, ko so
že skopali jamo poleg njega — njegovi materi.

Stari Hostnik pa je ostal sam, sam na svetu. —
Hrbet se mu je uklonil, lasje obeleli in z nemo žalostjo
čaka tudi on, kdaj pride ponj božja dekla, da ga zjedini
s sinom in ženo. S.

Narodno gospodarstvo.

Poljedelski shod na Dunaju. Ker so v se-
danjih časih postave take, da si z njimi kmet ne more
posebno veliko pomagati, zato sili vedno bolj prepričanje
na dan, da naj si kmet sam pomaga, kolikor more. In
to delo se je že vrlo dobro pričelo. Po prizadevanju ne-
umorno delujoče protisemitske stranke se je sešlo dné
13. t. m. nad 10 000 kmetov in njihovih zastopnikov v
magistratnih prostorih na Dunaju na prvi nižjeavstrijski
poljedelski shod. V ime vlade je zborovalce pozdravil
nižjeavstrijski namestnik grof Kielmansegg, katerega so
navzoči navdušeno pozdravljali, ter izjavil v ime po opravi-
lih zadržanega poljedelskega ministra, da vlada pripo-
znava veliko važnost kmečkega stanu in si bođe vedno
prizadevala, kolikor možno pospeševati opravičene ko-
risti tega stanu in jih zjednačiti z onimi ostalih slojev
prebivalstva. Posebno se zanima vlada za prvo točko
dnevnega reda, za strokovne kmetijske zadrugé, gledé
katerih je v zbornici že predložila načrt zakona. Konečno
želi namestnik najboljšega vspeha posamnim razpravam.
Podžupan dr. Lueger pozdravi shod v imenu mesta Du-
naja, na kar se prične stvarna razprava. Zborovalci so
soglasno vsprejeli resolucije gledé kmetijskih zadrug, zem-
ljiškega davka, lovskega zakona, dalje gledé odškodovanja
povodom raznih uim, gledé ubožnega zakona, domovin-
skega prava, raznih poljedelskih sol itd. Vsprejele so se
konečno tudi zelo važne resolucije gledé zasebnih za-
varovalnic, katere morajo pripadati, dokler jih ne izpod-
rinejo javne deželne ali državne zavarovalnice, pod strogo
nadzorstvo, kakor tudi gledé žitnih in sadnih borz. Vse
resolucije so bile sestavljene v smislu že znanih proti-
semitskih gospodarskih zahtev. Dr. Lueger je poročal nato
o trgovinskih pogodbah, omenjal pogajanje gledé obno-

vitve pogodbe z Ogersko in predlagal resolucijo, v kateri
zborovalci izjavljajo, da se sme pogodba z Ogersko le
tedaj obnoviti, ako se znatno zviša kvota ogerske polo-
vice in dá zadostno porošstvo, da se ogerska vlada strogo
ravna po določenih pogodbah. Shod se je izrekel slednjič
tudi za avstrijsko državno banko. K sklepu je prebral
predsednik brzojavko poljedelskega ministra iz Bukovine,
kateremu se je shod brzojavno zahvalil. Mej burnimi
živijo-klici se je nato sklenilo, da se odpošlje predsedstvo
kot odposlanstvo k cesarju. — Tako se je vršil prvi polje-
delski shod avstrijskih kmetovalcev. Kako da so se za
ta shod zanimali, kaže to, da se je oglasilo k shodu
nad 22 000 mož, ki pa niso vsi dobili prostora.

Pravila za konsumno društvo v Cerkljici
je deželno kot trgovsko sodišče potrdilo z odlokom z
dne 6. septembra 1896. Predstojništvo obstoji iz načel-
nika in 8 odbornikov. — Namen zadrugi je priskrbovati
svojim udom v gospodinjstvu in gospodarstvu potrebno
blago dobre vrste in po nizkih cenah, kakor n. pr. živila,
obleko, erodje, semena itd. Ljudstvo se zelo zanima za
društvo, dokaz temu, da se je do sedaj oglasilo že nad
150 udov. Gospodarji in gospodinjje, oklenite se tega
društva, katero je le vam v korist ustanovljeno! Zdru-
žite svoje moči, ker le tako bo društvo z božjim blago-
slovom vrlo napredovalo, saj vam je znan rek: V zdru-
ženju je moč!

Pri konjski dirki v Št. Jerneju 14. m. m.
so bili obdarovani: V prvem oddelku: Ant. Straus iz
Kostanjevice 200 kron, vozil 6 min. 5 sekund.; Janez
Repselj, Škocijan, 100 kron, vozil 6 m. 14 sek.; Martin
Rangus, Selo, vozil 6 m. 29 sekund. Drugi oddelek:
Franc Kovač, Novo Mesto, 100 kron, vozil 6 m. 18 sek.;
Franc Tratnik, Št. Jernej, 50 kron, vozil 6 m. 19 sek.;
Janez Kovačič, Mahorovec, 25 kron, vozil 6 m. 20 sek.
Tretji oddelek: Jože Borštnar, župnik, Št. Peter 100 K
vozil 5 m. 32 sek.; A. Fettich - Frankheim, župnik, Št.
Jernej, 50 kron, vozil 5 m. 46 sek.; Jan. Repselj, Ško-
cijan, 25 kron, vozil 6 minut; Franc Štefanc, Ratež,
25 kron, vozil 6 m. 20 sek. Četrti oddelek: Gosposka
dirka. Dobil darilo vredno 100 kron Janez Repselj iz
Škocijana, vozil 6 m. 4 sek.

Vinska letina po Primorju. Na potovanju
skozi Istro, Gorisko in tržaško okolico se potnik najraje
ozira po vinskih gorica in nasadih. Lep pogled, da
razveseli človeku srcé, a letos ni več tako. — Trta je
mного trpela po dežju, deloma po toči in skoro povsodi
po strupeni rosi. Listje je odpadlo in gole mladike štrlé
v zrak, ali pa že poganjajo v drugo. Grozdja je po
mnogih krajih obilo, pa ne obeta ne bogate trgatve, ne
dobre kapljice. Gnije, odpada, vene in le počasi zori;
očitno je za 3 tedne zaostalo v zorenju proti drugim
letom, in koder je zelo strto, ne dozori več letos. Kjer
niso škropili, jim je vzela peronospera vse, le malo kisle
kapljice si bodo natiskali za domačo rabo; kjer so pra-
vilno škropili, so si grozdje sicer ohranili, vender je trta
povsodi več ali manj ožgana in grozdje počasi zori,
rado gnije in ne obeta dobre letine. Vsled tega bođe
gotovo cena vinu poskočila in novo vino ne bo dobro

za kupčijo. — Kdor torej potrebuje vina, naj si ga o pravem času oskrbi in naj se varuje škode pri kupovanju. —

O zemljeknjižnem vpisu listin pod sto goldtnarjev. Deželni zakonik, kateri je bil 22. julija letos izdan in razposlan, priobčil je deželni zakon z dne 7. julija 1896. šte. 33, kateri je stopil takoj z dnevom izdatve v pravno moč.

Ta zakon je imel ta namen, da je hkrati tudi državni zakon z dne 5. junija 1893. št. 109 drž. zak. stopil v veljavo v naši deželi, ker je dotični pogoj za posledobno veljavo določen v § 2 tega zakona.

Deželni zakon ima stvarne določbe vse v § 1, kateri predpisuje visokost zneska do 100 gl. za uporabo državnega zakona. Vse druge določbe so v državnem zakonu, pa tudi v enem samem paragrafu, § 1.

Poglavitne nadrobnosti iz teh določb hočemo tu navesti, da zabranimo pomote, ako bi se razširilo mnenje, da zadostujeta samo podpisa dveh prič mesto dosedanje legalizacije na dotičnih listinah. A temu ni tako. Da je listina pravilno narejena, velja sledeče, ter hočemo navesti vse važne določbe zakona: Glasiti se ne sme listina na več nego 100 gl. in v ta znesek se ne štejejo obresti drugi pripadki.

Ako se torej listina glasi na več nego 100 gl. kake glavnice (tirjatve, kupnine, vrednosti), četudi samo na krajcarje več, n. pr. na 100 gl. 30 kr., potem se mora podpis na listini legalizovati tudi za naprej tako, kakor dosedaj. Ako se pa listina glasi na 100 gl. glavnice in morebiti še na 10 gl. zaostalih obresti ali toliko stroškov, potem ni treba za vknjižbo te listine nobene legalizacije, ako se je noče, akoravno je seveda vsakateremu na prosto dano, ako hoče tudi na tamošnji listini dati svoj podpis legalizovati po sodnji ali po notarju.

Ako pa nočeš svoj podpis dati legalizovati, potem moraš skrbeti, da se podpiseta še dve priči s polnim imenom in priimkom in vsaka priča mora lastnoročno še dostavek zapisati, v katerem pové: 1. kaj je njegova obrt ali njegovo delo, posel ali opravilo, 2. kje da stanuje, 3. svojo starost, 4. da priča osebno pozna tistega, katerega podpis potrjuje kot pristnega.

Te dostavke mora vsaka priča posebej in vsaka lastnoročno pisati pod svojim podpisom.

Te določbe veljajo, kakor je vže gori omenjeno, za kupne pogodbe, za dolžna pisma, za pobotnice, tudi za zadolžnice, katere so dogovorjene v kaki kupni pogodbi n. pr. radi zemljišča v večji vrednosti nego 100 gl. Ako n. pr. kupiš zemljišče za 200 gl., mora biti sicer legalizovan podpis prodajalca, a tvoj ne; ako pa za ostanek teh 200 gl. n. pr. za delni znesek 100 gl. dovoliš prodajalcu vknjižbo na tvoje ravno kupljeno ali na drugo zemljišče, potem ni vsekako treba, da se tvoj podpis tudi legalizuje, marveč ti smeš takrat, ali pa kasneje, ali pa tudi preje ko se prodajalec podpiše, vkreniti, da se na kupni pogodbi tvoj podpis potrdi po dveh pričah na isti način, kakor je to gori povedano.

Omejena je pa vendar veljava takih listin na obseg jednega in istega sodnega dvora: brez ta obseg pa ne velja listina za vknjižbo, marveč za samo zaznambo ali prenotacijo in zmerom tudi za navadno dokazilo. To je glede sodnega dvora razumeti tako, da listina velja za vknjižbo ali izknjižbo samo tedaj, kadar je na listini kraj izdaje imenovan, ki je pod istim sodnim dvorom, kakor je dotično zemljeknjižno sodšče; n. pr. kraj, v katerem se je izdala listina, je Postojna in vknjižiti je pa treba v Litiji; to bi bilo veljavno, ne bi pa veljalo, ako bi se vknjižba imela vršiti pri sodnji v Zatični z ono listino iz Postojne. Kajti Postojna in Litija sta v ovržju ljubljanskega sodnega dvora, Zatična pa v novomeškem. V Zatični izdana listina se ne more vknjižiti pri sodnji v Litiji, ker spada jeden kraj v novomeški sodni dvor, drugi v ljubljanski.

Zakon tudi nima veljave za pooblastilne listine in ne za vknjižbe v deželni deski (Landtafel); konečno se-ve da tudi ne more zakon veljati za listine, v katerih ni navedena nobena številka zneska, koliko da znaša terjatev ali kupnina ali vrednost itd.

Vsled tega novega deželnega zakona boče v nujnih zadevah, ali kadar podpisatelj listine sploh ne more ali noče potovati k notarju ali k sodnji, postopanje vsekako koristno in olajšujoče, samo treba je skrbeti za priči, kateri ste pisanja dovolj zmožni, da zamorete pisati razven svojih imen še gori navedene dostavke, vsaka priča za-se. —

Pri tej priliki pa pripomnimo, da je tudi dosti nujnih slučajev pri podpisovanji listin, v katerih je znesek mnogo večji, nega 100 gl. ter da se v takih slučajih priporoča — namesto da bi se vsako pisanje opustilo — da se listina z vknjižbenim dovoljenjem glede zneska nad 100 gl. n. pr. 600 gl., 2000 gl. itd. podpiše ter da se zraven podpišete še dve priči samo z imenom in priimkom. Tako podpisana listina zadostuje, akoravno ni podpis legalizovan, za pravočasni zemljeknjižni vpis in sicer za zaznambo ali prenotacijo. Ako je slučaj nujni, potem se to popolnoma izplača, kajti po dovršeni prenotaciji se sestavi samo še opravičevalna listina z vknjižbenim dovoljenjem, katera mora legalizovana biti, ker se gre za več nego za 100 gl. In le tedaj, kadar se dotičnik brani dati novo listino za opravičenje prenotacije — kar se redkokdaj prigodi — le tedaj se njega toži na priznanje, da je prenotacija opravičena in potem se z razsodbo na to tožbo vknjiži opravičenje prenotacije.

—H.—

Razne novice.

(Dopolnilna državnozbornska volitev.) Pri zadnji dopolnilni volitvi za državni zbor je dobil kandidat katoliško-narodne stranke dr. Ivan Šusteršič v Ljubljani 70, v Litiji 51 in v Ribnici 40, skupaj 161 glasov. — Dr. Gregorič je dobil v Ljubljani 55, v Litiji 35 in v Ribnici 12 glasov, skupaj 102 glasova. Izvoljen je torej

dr. Ivan Susteršič z večino 59 glasov. — Kakor smo že vsoboto sporočili, je liberalen kandidat Lenarčič, kakor je naznanil tudi včerajšnji „Narod“, zadnji bip umaknil svojo kandidacijo in vsi liberalni volilni močje so dobili naročilo in so oddali svoje glasovedr. Gregoriču. — V teh zmedenih razmerah, kakor so vladala pri tej volitvi, moramo biti z izidom volitve zelo zadovoljni. Hvala Bogu, da se je tudi ob tej priliki tako lepo pokazala disciplina, ki vlada pri somišljenkih katoliško-narodne stranke, kajti agitacija za dr. Gregoriča je bila silno živahna, taktika liberalcev pa jako zvito vpeljana. — Vsa liberalna agitacijska garda je bila pri Ferlincu na nogah in begala s hruščem volilce ter dr. Susteršiču skoro ni dovolila, da bi bil govoril. To pa se je konečno tudi neodločnim volilcem zdelo preveč, zato so odšli na voliše in glasovali v večini za dr. Susteršiča. — Volitev je bila v marsikaterem oziru poučna, dal Bog, da bi njeni nauki ne bili — zastoj! Bog živi in podpiraj novega državnega poslanca, o katerem smo prepričani da si je in si bo vsestranski zaslužil s svojim delovanjem v državnem zboru izkazano mu lepo zaupanje. Slava zavednim volilcem! Slava novemu državnemu poslancu!

(Od Kolpe.) 23. septembra je naš deželni poslanec župnik g. Schweiger v Starem Trgu pri Poljanah poročal svojim volilcem o delovanju v deželnem zboru. Slišali smo mnogo zanimivega in poučnega, tako tudi, da pridno berimo domače poštene časnike in se tako vedno bolj izražujemo. Za poročanje, katero je trajalo skoro dve uri, smo gospodu poslancu zelo hvaležni, toliko bolj, ker se ni bal dolge poti, kajti od Radovice do Starega Trga se rabi vožnje celih šest ur. Tudi volilci so gospodu poslancu naročili in priporočili marsikatero domačo zadevo. Konečno je župan gosp. Jurij Fugina gospodu poslancu v imenu vseh občin starotrške fare izrekel zahvalo in zaupnico.

(Iz Čemšenika.) Dne 21. septembra so imeli Čemšeničanje procesijo na sv. Goro v zahvalo, da jih je ljubi Bog obvaroval toče in sploh vremenskih nezd. Dasi je dež lil tako, da je rekel neki priprost človek: »danes gre pa s korajžo«, se je romanja vendar udeležilo precej ljudi, ki so vsak svoj tovorček poljskih pridelkov ali kak drug dar nesoč pomikali se mej popevanjem lavretanskih litanij proti cerkvi M. B. Tukajšno faro je ljubi Bog na Marijino priprošnjo obvaroval vsake hujše nesreče in ljudje so imeli precej spraviti v svoje žitnice. — Dne 7. m. m. je bil sejm Podšentjurjem pri Izlakah. Mnogo je bilo živine in lepe, a kupca ni bilo, in ubogi kmet je imel zopet le stroške in jeden dan je zgubil za delo.

(Iz Planine) 22. sept. [Srdit jelen.] Velika nesreča se je zgodila včeraj zjutraj v grajskem zverinjaku. Dninar Matevž Malec je zlezal po lestvi noter posnažit jasli, kjer dobivajo jelenje krmo. Stari jelen ga zapazi in naravnost plane proti Malcu. Ta sicer skoči v jasli in hoče zbežati, a prepozno je bilo, jelen ga vjame za pas in natakne na rogovje ter zleti z njim po gozdu. Malec se krepko primu rogov in s tem onemogoči prosto gibanje jelenovo, a vsekako ga je zver grozovito razmesarila. Najpoprej

ga jelen na rogeh prinese k bukvi in ga ob njo pritiska. Potem ga vrže v lužo in tlači v blato. Malec je kričal na pomagaje, da ga je bilo slišati v Planino. A kričanje je jelena še bolj razjarilo. Šele potem, ko je Malec obnemogel in nehal vpiti, ga je zver pustila. Mimo-idoč posestnik iz Malnov je povedal v gradu, da nekdo v zverinjaku ječi in steka; šli so gledat in našli Malca strahovito zdelanega, obleka je kar v cunjah visela na njem. Z blatom je bil tako zakidan, da ni bilo poznati, je li to človek ali blod ali kaj družega. — Jelen mu je predrl lice pod očesom, stegno na več krajih in strl jedno rebro. Takoj popoldan je bil Malec previden s sv. zakramenti. Zdravniki dvomijo, da bi ozdravel. Danes so ga odpravili v ljubljansko bolnico.

(7600 prošenj) je dobil naš cesar na potu iz Lipovice v Premisl. Spravili so jih v štiri velikanske kovčke, jih poslali na Dunaj ter jih izročili raznim ministrom in uradnijam.

(Z murskega polja.) Grozna nesreča je zadela občino Hrastje 2. kimovca. Vnel se je kozolec vdovi Mariji Slavič. Ker je vlekel močan veter, je bilo na jedenkrat deset hiš v ognju. Gasilna društva so s šestimi brizgalnicami delala na vso moč, da so omejila ogenj, ker je bila v nevarnosti cela vas. Posebno se imamo zahvaliti gasilnemu društvu Bučevčevskemu, ki je prvo prihitelo na pomoč in obvarovalo štiri posestnike gotove pogube. Škoda je cenjena na 20 tisoč. Zavarovani so bili pa samo za sedem tisoč. Kar jim ni toča in povodenj pobrala, vzel jim je sedaj ogenj. Ogenj so povzročili, kakor navadno, otroci.

(Potres.) Zadnjega dne avgusta je strašni potres popolnoma razdril mesto Rukugo na Japonskem. Veliko ljudi je bilo pobitih. V južnih deželah tega cesarstva pa je ravno takrat divjal silen vihar.

(Kaznovani rešitelj.) Neki učitelj na Nemškem je z lastno nevarnostjo rešil tovariša iz valov. Bil je kaznovan z globo 1 gld. 30 kr. zato, ker se je na prepovedanem kraju kopal!

(102 leti boleha.) V občini Sv. Jakob pri Bocenu umrla je zadnje dni kajzarica Marija Trenka, 102 leti stara. Najbolj čudno pa je pri tem to, da je starka vedno živela v uboštvu, poleg tega pa še nikdar zdrava ni bila.

(Medved.) Na malo gospojnico se je pasla živina v bližini vasi Zwischlern, uro hodá od Kočevja. Iz gošče prilomasti medvedka z mladičem. Krava, ki se je oddaljila od drugih, zagleda medvedko in zbeži proti neki jami; potoma se zgati med dvema drevesoma, da ne more naprej. Medvedka jo dohiti in prične mrevariti. Blizu tega dogodka se je pasel vol. Ko zapazi zver, začne na vso moč mukati. Pastirji prihité in odpodé s kričanjem zveri. Medvedka jo je z mladičem pobrisala zopet v goščo, kjer je vejevje pokalo kakor ob najhujšem viharju. Kravo so zaklali. Lastnik te krave je ubog in star kmetič.

(Nedelžen usmrten.) V Olesku na Ruskem so na smrt obsodili in takoj usmrtili nekega Šukiina, ker so ga zamenjali z nekim Losovom, ki je bil umoril dva vo-

jaka. Šuklin ni mogel dokazati, da ni Losov. Sedaj pa so v neki ječi zasledili pravega morilca Losova.

(Amerikanska mesarska zadruga) v Čikagu je lansko leto poklala 1,076 579 goved, 1,880 144 kostrunov in 1.652.172 prašičev. Družba ima 9419 delavcev. Najč so zaklali na dan: 7570 goved, 12.104 kostrunov in 14.496 prašičev.

(Boj z volkovi.) Kmet Irmiliča iz Radni pri Tatri na Rumunskem sta napadla dva velikanska volkova. Le z največjo silo jima je ubežal na bližnji skedenj. Tu je dobil kmet koso ter je hitro z njo šel nad volkova. — Prvemu je odkosil noge, drugemu je preparal trebuh ter jih kot zmagovalec vlekel v vas.

(Spomlad v jeseu.) V Bukovini je letošnje spomlad toča grozovito oklestila sadno drevje. Sedaj je začelo drevje zopet zeleneti ter so češnje, višnje, jablane, da, celo laški orehi v najlepšem cvetju.

(Pazite na gobe!) V Psedletici blizu Prage je delavec Dvoraček prinesel gobe domu. Zena jih je pripravila za večerjo. Kmalu so napadle družino hude bolečine. Preteklo sredo je umrla 5 letna hčerka, v petek 8 letna hčerka in 10 letni sin; oče in mati pa se borita s smrtjo.

(Velikanska trta.) V Geisenhajmu ob Reni ima neki posestnik trto, na kateri je letos 2000 grozdov. Razpeta je ob zidu ter zavzema 60 □ m prostora. — Stara je 20 let.

(Najden zaklad.) V Ruškici pri Temešvaru je dobil zidar v hiši Rudigerjivi skrinjico francoskih zlatov v vrednosti 50 000 gld. Težka je 32 kg. Ker je prostor, na katerem se je zaklad našel, državna last, ga bode skoro gotovo pograbila mažarska vlada.

(Učen vrabec.) Neki Mingôd v Nimesu na Francoskem ima jako učenega vrabca. L. 1893 ga je vzel iz gnezda ter ga zaprl v kletko skupaj s ščinkovcem, liščkom in čizkom. Mladi vrabec pa se v kratkem naučil peti, kakor njegovi trije zaprti tovariši. Zraven ptičje kletke pa je Mingôd imel zaprta tudi dva murna, ki sta po svoji navadi cvrčala. Vrabec sedaj tudi že murna posnema, in tako zna že na štiri »instrumente«, le na svojega je pozabil.

(Najstarejši človek) je neki zamorec v Buenos Ayres v Argentini. Star je sedaj 150 let.

(Dober odgovor.) Župnik: »No, mlinar, ali ste se odločili, kaj naj vaš sin postane?« — Mlinar: »Še ne, gospod župnik, fant bi najraje tako službo imel, da bi mu ne bilo treba cel dan ničesar delati.« — Župnik: »I no, potem pa naj postane nočni čuvaj.«

(Dobra pomoč zoper sitnega upnika) Pred dobrotlivega kralja Alfonsa aragonskega je stopil nek dan mož v borni obleki. »Presvetli kralj«, zaklical je ubožec, »pomagajte mi!« »Kaj bi rad?« vpraša kralj. »Kraljevo veličanstvo«, glasil se je odgovor, »hudi dolgovi me tlačijo, in kar je najbolj žalostno, teh dolgov nisem sam naredil, nego sem jih od starišev podedoval. Upnik je taka zverina, da mi tudi samo jeden dan ne dá miru, vedno me opominja in muči. Ker mu pa vstreči ne morem, sem skrajno nesrečen.« — Kralj, to si pač lahko mislite,

se je raztogotil nad neusmiljenim oderuhom ter je vprašal, kako mu je ime. »Presvetli kralj«, rekel je berač, »tega sitneža sami dobro poznate, kajti tudi vam ne dá miru. Seveda vi mu redno, vsak dan plačujete, kar zahteva, mi ubožci pa tega ne zmoremo. Vedite, kralj, nesramni upnik in podedovani trinog ni nihče drugi nego — z elodéc. Ravno sedaj me muči, da je groza, ter vpije: »Daj mi, kar si mi dolžan.« — Kralj se iz srca nasmeji ter poda možu krepko zlato zdravilo, s katerim je nekaj dnij zdravil želodčne bolečine. Dal je pa beraču tudi dober svét, rekoč: »Veš kaj, dragi moj, da bodeš v prihodnje imel mir pred tvojim želodčnim upnikom, pojdi k advokatu, ki sliši na ime: »p r i d n o d e l o«. Z njim in njegovo ženo, kateri pravijo »v a r č n o s t« se tesno združi in želodčni trinog bo za zmiraj vkroten. — Mož je ubogal in kraljeva beseda se je spoinila.

(Veliko dela) Nekega samostanskega brata, ki je bil zvečer zelo utrujen, vprašal je oče opat, kaj je vzrok njegove slabosti. Brat je odgovoril: Oh, toliko imam dela, da bi ga ne mogel izvršiti, ko bi me milost božja ne podpirala. Vsak dan moram namreč dva sokola brzdati, dva zajca pridrževati, dva kragulja voditi, jednega zmaja premagovati, jednega leva strahovati in jednemu bolniku streči. — To je prazno govorjenje, odvrnil je opat, noben pameten človek ti ne bode toliko dela na jedenkrat naložil, in kolikor je meni znano, taccih zveri nimamo v samostanu. — »In vendar je tako,« odgovoril je ponižno samostanski brat: sokola sta moja očesa, katera moram vedno brzdati, da kaj nevarnega v mojo dušo ne pride. Moji nogi, dva zajca, moram vedno pridrževati, da mi ne uđete na pregrešna pota. Kragulja ste moji roki, kateri moram vedno voditi, da sebi in bratom skrbim za hrano. Zmaj je jezik, kate-rega moram vedno premagovati, sicer bi nepotrebno in pregrešno govoril. Lev je moje srce, čegar nagnenja in želje moram vedno strahovati in na Boga obračati. Bolnik je moje telo, katero hoče sedaj to, sedaj ono, zraven pa nič ne vpraša, ali je to, kar hoče, za nebesa koristno, ali ne. — »Prav si govoril,« odvrnil je opat, »naj bi dobrotljivi Bog tvoj trud in delo spremenil v večni mir in pokoj.«

(Iz šole.) Učenik: »Janezek! Kako se glasi 7. zapoved božja?« — Janezek (boječe): »Gospod učenik, vi ne smete krasti.«

Prihodnja številka „DOMOLJUBA“ izide dne 15. oktobra 1896 zvečer.

Loterijske srečke.

Dunaj, 19. septembra:	61	77	25,	63,	83
Gradec, 19. septembra:	68,	88	10	47,	24
Linc, 26. septembra:	30,	87	85	33,	40.
Trst, 26. septembra:	58,	1,	42,	71,	28

Številki 19. „Domoljuba“ priložila je kot zanesljiva poznata lekarna g. Ub. pl. Trnkócy-ja v Ljubljani poleg rotovža priporočilo pretzkušentih domačih zdravil, katera se dobivajo in razpošiljajo s obratno pošto vedno sveža in skrbno prirejena v imenovani lekarni. Na to prilogo opozarjamo mnogoštevilne naše naročnike in čitatelje lista.

Tržne cene v Ljubljani.

23. septembra.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica m. st.	7 70	Špeh, povojen, kgr.	70
Rež, ...	6 10	Surovo maslo, ...	78
Ječmen, ...	5 60	Jajce, jedno	3
Oves, ...	6 40	Mleko, liter	10
Ajda, ...	8 50	Goveje meso kgr.	64
Proso, ...	6 —	Telečje	64
Koruza, ...	5 20	Svinjsko	66
Krompir, ...	2 30	Koštrunovo	36
Leča bktl.	11 —	Pišanec	45
Grah, ...	10 —	Golob	17
Fižol, ...	9 —	Seno, 100 kgr.	2 40
Maslo kgr.	— 94	Slama, ...	1 70
Mast, ...	— 76	Drva trda, 4 kub. mtr.	6 90
Špeh, svež	— 76	» mehka	5 —

Franc Zorec

Sv. Petra cesta št. 23. v Ljubljani

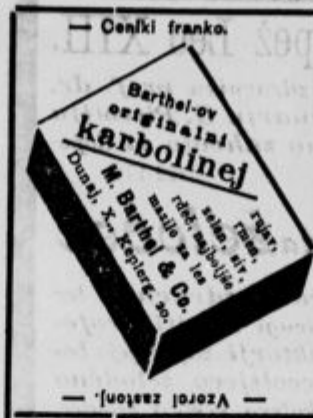
priporoča sl. občinstvu v mestu in na deželi svojo veliko zalogo

pšenične moke in otrobov

po najnižji ceni. Naročila izvršuje točno in natančno, kakor kedo zahteva.

Ceniki so franko na razpolago.

95 3-1

V najem se dá
mostovina in krčma

V Beričevem pri Dolu (Lusthal). — Več se pové pri lastniku Francu Grad v Beričevem št. 16. 93 2-1

V najem se dá
novo urejena

kovačnica

na dobrem, solnčnem kraju, pol leta zastoj. — Več pové Janes Grošel v Kamniku, pod Goro h. št. 7. 96 1-1

Koverta s firmo

priporoča

Katoliška Tiskarna

po nizke ceni.

Razglas.

94 3-1

Hranilnica in posojilnica v Vipavi je začela poslovati. Zadrugi deleži so po 1 gl., pristopnina po 30 kr. Hranilne vloge se sprejemajo tudi od neudov in se obrestujejo po 4 1/2 %. Posojila se dajejo samo udom in sicer na osebni kredit (poroštvo) po 5 1/2 %, na vključenje pa po 5 %.

Uradni dnevi so vsako sredo od 9-12 ure dopoldne in od 1-4 ure popoldne. — Pri neugodnem vremenu prvi sleden ugodni dan.

Izven uradnih dni dajejo pojasnila gg. Mat. Erjavec, dekan, in Mirko Perhavec v Vipavi, Ivan Lavrenčič v Vrhpolji in Anton Uršič v Št. Vidu.

K obilnemu pristopu vabi

načelstvo.

Kathreiner's
KNEIPPOVA SLADNA KAVA

je kot

primes k bobovi kavi

edino zdrava

kavina pijača.

Dobi se povsod, pol kile za 25 kr.

Svarilo! Zaradi ničvrednih ponarejenih izdelkov je treba paziti na izvirne zavoje s imenom:

Kathreiner

Preselitev in otvoritev nove lekarne.

Čast mi je naznanjati p. n. gg. zdravnikom in p. n. sl. občinstvu stolnega mesta Ljubljane in okolice, da sem do sedaj na Mestnem trgu št. 11 obstoječo lekarno pri Mariji pomagaj vsled podeljene mi koncesije od g. Ed. Svobode kupovno prevzel in isto pod dosedanjim imenom

Deželna lekarna pri Mariji pomagaj

premestil

na Resljevo cesto št. 1 v hišo g. Leuca poleg mesarskega mosta.

Po svojem dolgoletnem poslovanju v velikomestnih kakor tudi v tukajšnjih lekarnah pridobil sem si dovolj strokovnega znanja; svojo popolnoma novo lekarno sem uredil po vseh zahtevah moderne farmacije in preskrbel s svežimi in preskušeni zdravili, kakor tudi z vsemi v farmacovitično-higijenično stroko spadajočimi potrebščinami, katerih bodem vedno v najboljši kvaliteti v zalogi imel. — Nadalje opozarjam sl. občinstvo še na svojo izvrstno urejeno homeopatično lekarno, bogato zalogo najčistejših francoskih in angleških parfumerij, toaletnih in medicinskih mil, tu- in inozemskih specialitet, kirurških obvez in instrumentov, kakor tudi vedno svežih mineralnih vod. — Opozarjam še sl. občinstvo na svojo veliko in bogato zalogo vseh domačih zdravil, katera se po drugih cenikih in časnikih razglašajo kot izvrstna sredstva proti raznim boleznim.

Razpošilja se vsak dan dvakrat po pošti.

Mr. Ph. Milan Leustek, lastnik lekarne.

Nj. svetost papež Leo XIII.

sporočili so po svojem zdravniku prof. dr. Lapponi-ju g lekarnarju G. Piccoltiju v Ljubljani pristrčno zahvalo za doposlano Jim stekleničice (22-17)

Tinkture za želodec

Imenovan zdravnik ter tudi mnogi drugi sloviti profesorji in doktorji zapisujejo boleham Piccoltijevo želodčno tinkturo, katere krepa želodec, povečuje slast, pospešuje prebavljenje in telesno odprtje.

Naročila vsprejema proti povzetju in točno izvršuje G. Piccolti lekarnar pri „Angelu“ v Ljubljani na Dunajski cesti.

Cena jedni steklenici 10 kr.

Pri nizki ceni.

63 9 Največja zaloga potrebščin za
krojače in šivilje
in najmanj za 20% ceneje kot drugod pri
Ign. Žargiju v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 8.

Pri nizki ceni.

Peter Keršič

izdelovalec vozov in izprašani konjezdavniški kovač
(Gesehmied)

v Spodnji Šiški pri Ljubljani

priporoča se prečastiti duhovščini in slavnemu občinstvu v najboljšo zanesljivo

izdelovanje vsakovrstnih voz,

katere ima tudi v zalogi.

91 2-2

Izdajatelj: Dr. Ivan Janežič.

Odgovorni urednik Ivan Rakevec

Tiska „Katoliška Tiskarna.“

Herbabny-jev podfosfornasto-kisli apneno-železni sirup

Ta 26 let z največjim uspehom rahljena, prvi sirup raztaplja slez, upokojuje kašelj, pomanjšuje pôt, daje slast do jedi, pospešuje prebavljanje in redilnost, telo jači in krepi. Železo, ki je v sirupu v lahko si prilavajajoči obliki, je jako koristno za narejanje krvi, raztopljive fosforno-apnene soli, ki so v njem, pa posebno pri slabotnih otrocih pospešujejo narejanje kostij.

Cena steklenic je 1 gid. 25 kr., po pošti 20 kr. več za zaviljanje. 299 20-20

Svarilo! Svarimo pred po-

naredbami, ki se pojavljajo pod enakimi ali podobnimi imi, a so vendar posvoji sestavi in svojem učinku popolnoma različne od našega originalnega 26 let obstoječega podfosfornasto kislega apneno-železnega sirupa. Zahteva na-

te torej vselej izrečno Herbabny-jev apneno-železni sirup. Paži naj se tudi na to, da je sraven stoječa oblastveno protokolirana varstvena znamka na vsaki steklenici in pravimo, ne dajte se zapeljati niti z nižjo ceno, niti z drugimi pretvezami, da bi kupili kake ponaredbe! 27 30-20

Dunaj, lekarna „zur Barmherzigkeit“

VII/1, Kaiserstrasse 73 in 75.

Zaloga tudi skoro v vseh lekarnah.

Ta domača zdravila dobijo se najceneje po pošti; so mnogo let izkušena, z dobrim uspehom rahljena, narejena po originalnem navodilu dr. pl. Trnkóczy-a, oblastijsko potrjena. Vsako zdravilo ima postavno varstveno znamko, je najboljše kakovosti, vedno sveže in priznано s tisoči zahvalnih pisem. Posebno so

Proti trganju in revmatičnim bolečinam

je pl. Trnkóczyjev protinski cvet (ceet za uribarjanje udov) jako priporočljiv kot holecine v križu, v rokah in nogah olajševalno sredstvo, oživljajoč truplo po dolgi hoji, težkem delu itd.

28 Steklenica 80 kr., 6 steklenic 2 gid. 25 kr.

Najtoplejega priporočila vreden je tudi kemično čisti, higijenični, dijetlični želodčni liker

Marija lurski želodčni grenčec

Steklenica 50 kr.,
6 steklenic 2 gid. 50 kr.

Temu izbornemu želodčnemu grenčecu gré prednost pred mnogimi drugimi enakimi sredstvi, ker osvetožuje, oživlja, je jako ugajajoč, krepčujoč, okus pospešujoč, skratka najboljšo, preizkušeno in z mnogimi zahvalnimi pismi priznано sredstvo.

Vsa našeta, sploh vsa zdravilna sredstva razpošilja na vse strani z vsakdanjo obratno pošto 68 (12-4)

lekarna Trnkóczy v Ljubljani
pri rotovžu poleg mestne hranilnice.